

[Ministeren for offentlige arbejder.]

lov. Man har for tiden et udvalgsarbejde i gang vedrørende personkørslen, og et lovforslag herom vil kunne forventes fremsat i begyndelsen af næste folketingssamling.

Det centrale i det foreliggende lovforslag om godskørsel er, at lovens område udvides fra som hidtil kun at omfatte den kørsel, der foregår i rute, den såkaldte fragtmandskørsel, til at omfatte al vognmandskørsel med motorkøretøjer med mere end 6 tons totalvægt.

Det er klart, at der foreligger tungtvejende grunde for en så betydelig udvidelse af det område inden for vognmandserhvervet, der undergives offentlig regulering. Jeg kan her henviser til de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvor der udførligt er gjort rede for de særlige forhold, der præger vognmandserhvervet, og som bl. a. har medført, at det har udviklet sig til en slags tilflugts erhverv med en tendens til permanent overfyldning. Der knytter sig en række stærke samfundsmæssige interesser til dette område af erhvervslivet. Jeg skal her nævne de færdselssikkerhedsmæssige, sociale og trafikale hensyn, som for det sidstes vedkommende er et spørgsmål om en rationel anvendelse af samfundets ressourcer på transportområdet.

At vi herhjemme får en mulighed for at gribe ind i udviklingen inden for vognmandserhvervet, er — set i forhold til, hvad der gælder i udlandet — ikke noget særsyn. I alle lande inden for EF er godskørslen ad landevej underkastet en regulering, i flere tilfælde en regulering, der er langt strengere end den, man har tilsigtet med dette lovforslag.

Det er selvfølgelig ikke hensigten, at man gennem den regulering af antallet af tilladelser, der her er foreslået, vil frembringe en situation, hvor der ikke er tilstrækkeligt udbud af transportmuligheder. Det er i lovforslagets formålsbestemmelse udtrykkelig fastsat, at der skal skabes balance mellem udbud og efterspørgsel inden for vognmandserhvervet. Herudover vil jeg specielt henviser til bestemmelserne i lovforslagets § 4, hvor der på forskellig måde er taget højde herfor. Da en for stram regulering af vognmandskørslen — selv om denne, som det fremgår af hovedbestemmelsen, ville være utilsigtet — bl. a. ville kunne give sig udslag

i en kunstig stigning i den såkaldte firmakørsel, der er holdt uden for reguleringen, er det i § 4 udtrykkelig pålagt vejtransportrådet at følge udviklingen inden for firmakørslen for straks at kunne imødegå en sådan situation. Endvidere er det forudsat, at antallet af tilladelser er fastsat således, at en tilladelse ikke bliver et knaphedsgode og som følge heraf får en værdi i sig selv. Hvis det derfor konstateres, at der i forbindelse med overdragelsen af en vognmandsvirksomhed ud over betaling for materiel og eventuel good-will ydes vederlag for selve tilladelsen, skal dette af vejtransportrådet tages som et indicium for, at antallet af tilladelser på den pågældende del af transportmarkedet ikke svarer til behovet.

Reguleringen af vognmandskørslen bygger på en central administration, ikke alene for så vidt angår fastsættelsen af det samlede antal tilladelser, der til enhver tid skal kunne udstedes, og disse tilladelsers fordeling på landets forskellige egne, men også for så vidt angår selve udstedelsen af tilladelser til den enkelte vognmand. I lovforslagets almindelige bemærkninger er der udførligt redegjort for, hvorfor en sådan central administration af ordningen er fundet nødvendig.

Navnlig den opgave at fastsætte antallet af tilladelser, der til enhver tid skal kunne udstedes, er en væsentlig del af den samlede trafikpolitik, og derfor er den myndighed, vejtransportrådet, der skal udføre opgaven, efter lovforslaget gjort til et af den til enhver tid siddende regering afhængigt organ, og for hvis virksomhed den til enhver tid værende trafikminister kan og må stå til ansvar.

Som der nærmere er redegjort for i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er det hensigten, at udførelsen af sekretariatsfunktionerne for vejtransportrådet og den daglige administration, der følger af lovforslaget, skal kædes sammen med den kraftigt voksende administration af bestemmelserne vedrørende den internationale vejtransport, der i dag ligger i departementet, og som bør udskilles fra dette.

I forslaget om godskørsel har man oprettholdt særlige bestemmelser for fragtmandskørslen, og man har på forskellige måder, som der nærmere er redegjort for i bemærkningerne til lovforslaget, givet dem, der